

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *P. B.*

Cím: *Egy régi pesti bohém-tanya halála*

Forrás: *Világ*

Bp.

(Hely)

1922. 11. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Malosik" Vendéglő

Idő

"1922"

Személy

Székesfővárosi hazinyomda 1922

Egy régi pesti bohém-tanya halála

(A *Világ* tudósítójától.) A Népszínházzal átellenben, Tinódi Lantos Sebestyén szobrával az előtérben, végre-valahára halálraítélten siralomházi napjait tölti az az épülettömb, amely a Kasselik-család nevét viseli és amelynek vidékiességénél csak a kopottsága arditóbb.

A Kasselik-család alapítványának kezelői — elsősorban maga *Csernoch János* hercegprímás — úgy döntöttek, hogy el kell pusztulnia a város kellő-közepét éktelenítő alkotmányának. Az örömet, amit az ember efölött érez, megrontja az, hogy hontalanná válik a művészi törekvésekkel dolgozó Apolló-kabaré és hogy máris szedheti a sátorfáját néhány régi lakó és mehet új egzisztenciát teremteni.

Mintha mégegyszer végiggördülne az *Andrássy-úton* Kasselik Jenő hatalmas bárkaszerű hintója finomléptű, koromfekete arabsaival. Ez az asztmás, súlyosan beteg, de dús-gazdag ember úgy szerette volna az életét meghosszabbítani, hogy félig ülve, félig fekvé kocsizott a déli verőfényben. Vele szemben az orvos ült. Figyelte a gazdája pulzusát, vigyázott az álmára, mert megessett, hogy ilyenkor sétakocsizás közben nyomta el a sokat nélkülözött álmom. A pesti emberek megfordultak utána, imponált nekik a mérhetetlen vagyon, amelyet atyjától, a citadella építőtől örökölt. De nem volt népszerű ebben a városban, ahol — hogyan, hogyan nem — az terjedt el róla, hogy nem szereti, sőt gyűlöli Budapestet. El is ment meghalni Cannesba, vagyonát pedig az önhibájukon kívül nyomorba jutott magyar középosztálybelieknek hagyta. A mammut-vagyon kezelőjévé pedig megtette a hercegprímást és hogy jól választott, mutatja, hogy *Csernoch* bitoros az alapítvány védelme közben ellentétbe jutott magával a kurzus hatalmas urával, *Wolff Károly* is. *Wolff* ugyanis — inséges középosztály ide, inséges középosztály oda — nem tudta türtöztetni esztétikai felháborodását és mihelyt uralomra került, le akarta bonttatni az Apolló-hodályt, meg a körülötte levő épületeket. Valószínű, hogy ez a bosszantó épülettömb a hercegprímásnak sem lehetett kedves, de a középosztály nyomora fontosabb volt előtte, mint hogy a városházi kurzus hajléktalanná tehesse az Apolló művészgardáját. Több hónapon át tartott a küzdelem, amely a hercegprímás győzelmével végződött és az Apolló maradt.

Most azonban a hercegprímás él a szerződésben biztosított jogával és lebonttatja az épülettömböt, mert az óriási telken emelendő új épület lényegesen nagyobb jövedelmet biztosít a gondjaira bízott alapítványnak. Az Apolló mellett azonban a csákány martaléka lesz egy híres, régi pesti bohém-tanya is, amelyre ma már kevesen emlékeznek. Ma is ott van a bohém-tanya, rozszant csárda képében, de legföljebb, ha az Apolló segédszemélyzete néz be egy-egy ital borra.

Valaha a híres *Malosik-féle vendéglő* volt a helyén, a *Malosik-vendéglő*, amelynek minden-napos vendégei voltak a régi Népszínház nagy művészei: *Tamási, Feleki, Tihanyi* Miklós, meg a többiek. Ha valahol, itt bizonyosan meg lehetett találni valamennyit. Különösen próbák idején volt népes a „*Malosik*“, amelyben a felvonásközökben valóssággal nyüzsgött a színész-nép. Különösen híres volt a zenekar egyik tagja, aki — mint kortársai mesélték — egy-egy pauzát is felhasznált a *Malosik*-hoz való átruccanásra. Ugy mondják, magában számolta a taktust, amíg átment, amíg lehajtotta a pohár sörét és amíg visszament. Sohasem tévedett,

mindig jókor érkezett vissza, sohasé késett le. Jó világ volt a *Malosik-kocsmában*: télen minden héten disznótör és ilyenkor a művész urak a kocsmáros vendégei voltak, nyáron meg a hatalmas udvar miatt volt érdemes idejárni, ahol sohasem volt záróra. Becsukták a kaput, meg a kocsmajót és bent az udvaron, az eresz alatt hajnalig elvitatkoztak, hogy lesz-e sikere az új *Szigligeti-darab*nak?

Most elmúlik ez a bohém-tanya is és jön helyére egy három utcára nyíló, kétemeletes épület, amelyben a földszinten is, az emeleten is kizárólag bolt-helyiségek lesznek. Az alapítvány már le is tette a tízmilliót, amely pónálé ellenében megkapta a bontási engedélyt. Ma a bontási engedélyért tesznek le tízmilliót, néhány év előtt, amikor *Kasselik Jenő* meghalt, tizenhárommillióra becsülték az egész alapítványt. Aranyparításban ma hetedfélmilliórdot jelentene.

P. B.